

ZASVÄTENIE

ELISABETH HAICHOVÁ

*V hĺbke ľudskej duše sa skrýva najväčšie tajomstvo vesmíru...
Najnovšie vydanie slávnej mysticko-životopísnej klasiky*

ZASVÄTENIE

Elisabeth Haichová

Copyright © Elisabeth Haich, Columbus, s. r. o., 2012
Translation © J. Valentová, 1993
Illustrations © Zdeněk Hajný, 1993

All rights reserved

ISBN 978-80-7136-209-8

ZASVÄTENIE

Elisabeth Haichová

Preložila J. Valentová

OBSAH

Poznámka autorky	7
Predhovor	8
Úvod	11
1 Prebudenie	17
2 Lev a svetlo	27
3 Moji rodičia nie sú „mojimi“ rodičmi	31
4 Východ slnka je úplne iný	38
5 Chcem odísť!	43
6 Túžba po jednote	50
7 Červený muž	52
8 Moja budúcnosť sa hlási	55
9 Lúboštné boje	61
10 Prvé stretnutie so smrťou	65
11 Prvé vízie budúcnosti	69
12 Minulosť sa prebúdzá	72
13 Druhé stretnutie so smrťou	78
14 Temnota	83
15 Obrat	90
16 Boj o svetlo	97
17 Slávnostný sľub	113
18 Obzor sa vyjasňuje	117
19 Vízie	122
<i>Moja cesta</i>	122
<i>Vízie minulosti</i>	124
<i>Čarodejnica</i>	133
<i>Zelená guľa</i>	136
<i>Môj syn si spomína</i>	145
<i>Znovu zelená guľa</i>	151

20	Ajurvédy	155
21	A bolo svetlo	171
22	Minulosť sa stáva prítomnosťou	174
23	On	183
24	Synovia boží	193
25	Prípravné roky	203
26	Strom poznania dobra a zla	219
27	Dvanásť bliženeckých vlastností	226
28	Levy	237
29	Telepatické cvičenia	241
30	Budúcnosť a východ slnka	246
31	Bo-ghar a palička života	262
32	Z učenia Ptahhotepa	270
	<i>Sedem oktáv vibrácie</i>	270
	<i>Archa zmluvy</i>	281
33	Tvar pyramíd	290
	<i>Satan</i>	301
34	Štyri tváre Boha	307
35	Svetové obdobia	329
36	Posledné prípravy	342
37	Zasvätenie	362
38	Ako kňazka	406
39	Ešte sa stretneme	412
40	Lev	425
41	Hmla a znovuprebudenie	434
42	Ru-cha a dvanásť pastiliek	446
43	Príchod mladého kňaza	454
44	Ima a Bo-ghar	458
45	Skúšky sa opakujú	463
46	Dozvuky	469

POZNÁMKA AUTORKY

Nemám v úmysle opisovať historický obraz Egypta. Človek, ktorý niekde žije, nemá poňatie o zvláštnostiach svojej krajiny, nepozera sa na mravy, jazyk a náboženstvo z etnografického hľadiska. Všetko považuje za samozrejmú. Je ľudskou bytosťou, má svoje radosti a bolesti ako každá iná ľudská bytosť na akomkoľvek mieste, v akýkoľvek čas, pretože všetko skutočne ľudské je nadčasové a nemenné. Moje rozprávanie sa vzťahuje iba na ľudí, nie na etnografiu a dejiny. Všetko som zámerne pomenovala terajšími pojmi, nechcela som predstierať egyptsky znejúcimi slovami egyptskú atmosféru. Ponúkam náuku veľkňaza Ptahotepa v *súčasnej reči*, aby jej porozumeli *dnešní ľudia*. Aj pre všetky náboženské symboly som volila súčasné pomenovania, aby sme rozumeli, čo tieto symboly znamenajú.

Dnešný človek lepšie chápe slovo Boh ako egyptský výraz pre tento pojem *Ptah*. Ak povieme *Ptah*, každý si pomyslí: „Áno, Ptah, egyptský boh.“ Nie! *Ptah* nebol egyptským bohom, ale Egypťania pomenovali rovnakého boha, ktorého my nazývame Bohom, vo svojom jazyku *Ptah*. A aby som uviedla ďalší príklad, satanovi dali meno *Seth*.

Presne cítime, čo slová Boh alebo satan znamenajú. No slová *Ptah* alebo *Seth* nám nič nehovoria, sú prázdne, suché a bez významu. Výraz *logos* alebo výraz tvorivý princíp nám tiež hovoria viac ako *Horus Hawk*. Elektrina bola elektrinou a atóm bol atómom aj pred tisícročím, mali iba iné mená.

Nech teda nikto nekričí kvôli anachronizmu, keď egyptský veľkňaz hovorí napríklad o „reťazovej reakcii“! Zámerne sa nechcem pokúšať o reprodukovanie alebo napodobovanie starej terminológie pre javy, ktoré dnes poznáme a používame pod inými názvami.

PREDHOVOR

Hnacím mechanizmom indického ľudu je náboženstvo. Ind sa každým tlkotom srdca cíti bližšie veľkému večnému cieľu – uskutočneniu Boha.

Ak zaznie božie meno na perách okoloidúceho, jeho ostré ucho zaznamená melódiu a zaspieva chválospev. Aj keď nemá potravu ani strechu nad hlavou – pretože často je jeho obydľím iba nebeská klenba –, predsa má Boha vo svojom srdci. Vie, že veľa rás prišiel do tejto arény života a znovu odišiel, prešiel myriadami zrodení, užíval všetko, čo stvorený svet môže ponúknuť, a teraz – keď spoznal pravdu, že „všetko na Zemi je pominuteľné“, už ho nič neuspokojuje. Jeho želaním je nájsť zdroj, odkiaľ pramení prúd zjavenia. Preto od detstva jeho modlitba znie: „Medituj o Kráse onej Bytosti, ktorá stvorila tento vesmír. Nech ona osvieti môjho ducha.“

Velebnosť a krása prírody, ktorá mu túto Bytosť pripomína, sa stáva predmetom uctievania. Každé sväté písmo, akékoľvek náboženstvo, z ktorého zvanie táto Bytosť, sa stáva predmetom uctievania.

A každý, kto túto Bytosť našiel a hovorí o ceste k Nej, sa stáva predmetom uctievania.

Mám veľké šťastie, že sedávam pri nohách osvietenej duše. Elisabeth Haichová je mojou učiteľkou, mojím guruom. V jej blízkosti sa začínali rozvíjať útle listy kvetu mojej duše. Často mi jej slová otvárajú oči a niekedy stačí chápať pohľad, aby ma utvrdil v mojom presvedčení. Lásková poznámka niekedy dokáže rozptýliť všetky moje pochybnosti. Každý okamih v prítomnosti mojej učiteľky prináša nové skúsenosti a zrýchľuje môj pokrok. Často, keď ma niektoré veci ťažili, mi na pomoc prišli slová mojej učiteľky: „Neži prítomnosťou; nedovoľ, aby ťa ovplyvňovali pominuteľné veci. Ži vo večnosti, nad ča-

som a priestorom, nad konečnými vecami. Potom ťa nič nemôže ovplyvniť.“

V prítomnosti svojej učiteľky prežívam dokonalú myšlienkovú nezávislosť, pretože som sa naučil, že je nesprávne chcieť používať myšlienky druhého človeka vo vlastnom živote. „Nechcem, aby si ma jednoducho nasledoval na ceste, ktorou kráčam ja k svojmu cieľu,“ hovorí mi. „Choď svojou vlastnou cestou, ktorú si si zvolil v súlade so svojimi najvnútornejšími sklonmi. Neprijímaj žiadne tvrdenie iba preto, že pochádza odo mňa. Aj keby to bola stokrát pravda, nie je to *tvoja* pravda, nie je to *tvoja* skúsenosť a nebude ti patriť. Uskutočni pravdu, potom bude patriť tebe. Život tých, čo uskutočnili pravdu, nech je iba dôkazom, že je možné dosiahnuť cieľ.“

Pri týchto slovách učiteľky sa ma zmocňovala neодоlateľná túžba po absolútnej nezávislosti. Oslobodila ma od zhubného názoru, že by som mal očakávať pomoc zvonka. Nepotrebujem učiteľa, ktorý by ma ovplyvňoval, ale učiteľa, ktorý ma učí, ako sa nechať ovplyvniť. Už veľa rokov užívam výsadu, že môžem počuť výklad najhlbších právd najjednoduchšími slovami. Ešte som nikdy nepočul nikoho, kto by mi vyložil zjavenie Biblie tak jasne a pre náš každodenný život takým použiteľným spôsobom ako Elisabeth Haichová. Precestoval som kus sveta. Ešte žiadny kňaz mi nedokázal vysvetliť pravý význam zjavenia, aj keď som sa pýtal mnohých. Ako by to aj bolo možné, keď neuskutočnili „kráľovstvo Božie v nás“, keď nežijú podľa slov „ste svetlom sveta“ a dosiaľ nespoznali význam vety „ste žijúcimi chrámami Ducha svätého“?

Stovky a tisícky ľudí navštevujú týždenné prednášky a meditačné skupiny Elisabeth Haichovej. Všetci sme si želali, aby sa jej učenie zvečnilo v knižnej podobe. Každá prednáška v netušenej miere obohatila skúsenosťami naše duše smädné po pravde. Máme veľkú radosť z vedomia, že časť tohto poznania bude konečne obsiahnuť v knihe, ktorá je úvodom do vysokého umenia, ako

E
L
I
S
A
B
E
T
H

H
A
I
C
H
O
V
Á

Z v sebe uskutočniť božské a ako sa učiť spoznávať tú ne-
A známu bytosť – človeka. Objavíme veľkú pravdu: vlastná
S výchova slúži na to, aby sa zviditeľnilo dokonalé, ktoré je
V v človeku od prvopočiatku. Náboženstvo slúži na prebu-
Ä denie činnosti božského princípu, ktorý v človeku čaká
T na svoje prejavenie.
E

Selvarajan Yesudian
Zürich, apríl 1962

ÚVOD

Som človek, ktorý hľadá. Hľadám vysvetlenie života na Zemi. Chcem vedieť, aký to má zmysel, že sa človek narodí, že sa po mnohých ťažkostiach stane z dieťaťa dospelý, že sa ožení (vydá), splodí ďalšie deti, ktoré dospievajú s práve takými problémami, tiež sa oženia (vydajú), privedú na svet ešte viac detí, potom v starobe znovu strácajú ťažko nadobudnuté skúsenosti a schopnosti a umierajú. Nekonečný reťazec, bez počiatku, bez konca! Stále sa rodia deti, učia sa, usilovne pracujú, chcú rozvinúť telo a rozum, no po krátkom čase sa všetko opäť skončí a pod zemou sa stanú potravou červov. Aký má všetko zmysel? Je to iba preto, aby sa rodili stále nové generácie?

A hoci niektorí ľudia nezanechávajú po sebe iba potomstvo, ale aj duchovné diela, prečo sa im vodí rovnako ako druhým? Prečo starnú a ich veľké nadanie klesne s nimi do hrobu? Napríklad Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe a veľa iných? Prečo sa títo veľikáni narodili, keď nakoniec tiež museli prepadnúť rovnakému rozkladu ako červ, ktorý sa krmil ich telom?

Nie! Nie je možné, aby bol život na Zemi taký nezmyselný! Za týmto zdanlivo nekonečným reťazcom zrodov a umierania musí byť skrytý hlboký zmysel, aj keď je pre obmedzený rozum zdanlivo taký nevysvetliteľný; musí existovať uspokojivé a zmysluplné vysvetlenie – aspoň pri pohľade z *druhej strany*! Ale ako a kde nájdem túto bezpodmienečne existujúcu *druhú stranu* všetkých vecí? Kde a ako nájdem cestu, aby som ju spoznal? Koho mám požiadať, aby mi ukázal cestu? Kde nájdem niekoho, kto je do tohto tajomstva zasvätený, kto by mi mohol o tejto skrytej pravde niečo povedať?

Vo všetkých dobách žili na Zemi vynikajúci ľudia, ktorí hovorili s neotrasiteľnou istotou o tajomstvách života

a ktorí dokazovali svoje presvedčenie vlastným životom – zasvätení, ako sa im hovorí. Ale kde a od koho dostali títo „zasvätení“ svoje zasvätenie? A do čoho boli zasvätení?

Napríklad Sokrates, ktorý prijíma pohár s jedom s božským pokojom. Vypije ho bez strachu, pokojne a s úsmevom hovorí o pôsobení jedu, hlási, ako mu najskôr chladnú a odumierajú nohy, potom sa smrteľný chlad postupne presúva ako had z nôh hore, aby v najbližšom okamihu zasiahol aj srdce! Vie, že ho čaká smrť, lúči sa so svojimi vernými žiakmi a zatvára oči. Taký neotrasiteľný pokoj tvárou v tvár smrti môže prameniť iba z neomylného *poznania!* Kde získal Sokrates toto poznanie? A kde získali svoje poznanie tajomstva života a smrti, svoje *zasvätenie*, ďalší veľikáni v rôznych dobách na Zemi?

Aj dnes musia byť na Zemi „zasvätení“, aj dnes musí byť možnosť získať zasvätenie, skutočné, veľké zasvätenie.

Život ma obohatil o skúsenosť, že Biblia nie je iba rozprávková knižka, ale pochádza od zasvätených, ktorí nám odovzdávajú tajnou rečou skryté pravdy. A Biblia radí: „Hľadajte a nájdete, búchajte a otvorí vám.“

Počúvol som. Začal som hľadať. Všade, kde som mohol. V knižkách, starých spisoch, u ľudí, o ktorých som si myslel, že niečo vedia o zasvätení. Mal som oči a uši otvorené a pokúšal som sa v starých a nových knižkách, rovnako aj v poučeníach ľudí, ktorí žili v minulosti i dnes, nájsť ukryté kamene mozaiky tajomstva zasvätenia. A nachádzal som. Najskôr len zriedka. Málokedy som vnútorným sluchom počul, keď z knižky alebo zo slov človeka znel hlas pravdy. A pokračoval som smerom, kam ma tento tajný hlas viedol. Ako Ariadnina niť ma viedol stále ďalej. Niekedy som našiel doma, v rovnakom meste, kde som žil, niekoho, kto mi mohol poskytnúť cenné pokyny na ďalšie hľadanie, niekedy ma tento hlas zaviedol ďaleko do cudzích krajín, kde som často našiel súvislosti so slovami, ktoré som počul doma. Tak ma moja cesta vied-

la k ľuďom s čoraz väčším poznaním, ktorí mi zjavovali čoraz viac právd o zasvätení a zmysle života. Samozrejme, stretával som sa aj s mnohými nevedomými alebo iba polovedomými, ktorí sa vydávali za vedomých. Hneď som však vedel, že to bol „hlas Jákovov, ale ruky Ezaurove“. Títo úbohí šarlatáni, ktorí sa chceli hrať na zasvätencov, sa čoskoro prezradili. Neboli v harmónii ani s vlastnou osobou a životom. Ako by ma mohli poučovať o posledných pravdách, o zasvätení? V týchto prípadoch som šiel ďalej a hľadal niekoho s pravým poznaním, pravého zasvätenca.

Keď som našiel niekoho, kto mi mohol povedať viac, ako som sám vedel, ostal som tam tak dlho, kým som sa nenaučil všetko, čo bolo možné naučiť sa. Potom som putoval ďalej.

Raz som prišiel k starej panej, ktorá žila na samote podobnej kláštoru v kruhu mnohých hľadajúcich ako kúsok cukru, ku ktorému prúdia dlhé rady mravcov za potravou.

Pracovala v najhlbšom duchovnom spojení s dvoma oveľa mladšími mužmi – Indom a človekom zo Západu –, ktorých nazývala svojimi synmi. Keď som bol u nej na samote, títo synovia tu práve neboli. Cestovali po svete s úlohou rozširovať pravdu čo najväčšiemu počtu ľudí.

Stará pani bola vysoká, mala kráľovské držanie tela, ale bola úplne prostá a prirodzená. Jej tmavomodré oči boli nápadne veľké a dlhé tmavohnedé riasy im dodávali zvláštny výraz. Tieto oči sa smiali, boli prívetivé, plné porozumenia, ale také prenikavé, že väčšina ľudí sa dostala do rozpakov, keď sa stretli s jej pohľadom. Bolo jasné cítiť, že táto žena prekukne každého, že vidí cez myšlienky a celú duševnú štruktúru človeka. Keď som počúval jej poučenia vo veľkom dave ľudí, často mi prichádzali na um rôzne otázky. Hovorievala bez prerušenia, ale usmievala sa a v ďalších vetách došlo v jej slovách k obratu, v ktorom som dostal odpoveď na svoje nevyslovené

E
L
I
S
A
B
E
T
H

H
A
I
C
H
O
V
Á

Z otázky. Rovnakú skúsenosť mi opisovali aj jej žiaci. S touto
A ženou som sa nedokázal vyrovnáť. Čím viac som sa od
S nej učil, čím viac sa mi otvárali duchovné oči, tým sa mi
V javila väčšia a oblasť, v ktorej predbehla moje poznanie,
Ä sa akoby rozširovala všetkými smermi. Cítil som, že čím
T dlhšie som bol u nej, tým menej som poznal. Kedykoľvek
E som ju uvidel, prejavovala vždy „inú“ osobnosť, až som
N nadobudol dojem, že táto žena v sebe nosí všetky možné
I osobnosti a sama nemá vôbec žiadnu. Pretože byť všetkým
E súčasne znamená byť *ničím*.

„Matka,“ spýtal som sa jej raz, „kto vlastne si?“ „Kto?“, opakovala moju otázku. „Čo je to *kto*? Je iba jediné Stvorenie a každý človek, každé zviera, každá rastlina, ale aj každé slnko a každá planéta je iba nástrojom zjavenia tohto jedného a jedného bytia, ktoré *je*. Koľko ‚kto‘ by teda existovalo? Rovnaké Ja hovorí mojimi ústami ako tvojimi a všetkými živými tvormi. Rozdiel je iba v tom, že nie každý živý tvor pozná vlastné Ja dokonale, a preto nemôže prejaviť všetky vlastnosti Ja. Kto však pozná Ja dokonale, môže prejavovať všetky vlastnosti, ktoré existujú vo vesmíre, pretože všetky tieto vlastnosti sú rôznymi aspektmi jedného jedného bytia, ktoré je, jedného jedného Ja. Vonkajší tvar, ktorý teraz vidíš pred sebou a o ktorom si myslíš, že som to ‚ja‘, je iba nástrojom zjavenia, z ktorého Ja prejavuje vždy ten aspekt, ktorý práve treba. Nepýtaj sa teda na taký nezmysel, ‚kto‘ som.“

„Matka,“ povedal som, „ako si spoznala Ja tak dokonale, že môžeš prejavovať všetky jeho možné vlastnosti? Aj ja by som chcel dôjsť tak ďaleko! Rozprávaj mi! Prostredníctvom ktorých skúseností si sa stala týmto všestranným nástrojom zjavenia jedného jedného Stvorenia? Alebo si bola vždy na tomto stupni? Už si sa narodila v tomto stave?“

„Narodila,“ opakovala, „či som sa – narodila? Kedy si videl, že by sa Ja narodilo? Videl si vôbec niekedy Ja? Ja sa *nikdy* nenarodilo a nerodí, rodí sa iba telo. Právě božské

Ja je dokonalosť sama, nie je teda preň možný vývoj. *Iba telo sa musí vyvíjať, aby mohlo prejavovať stále vyššie vibrácie, vyššie frekvencie Ja.* Týmto vývojom musí prejsť aj najdokonalejší aparát – najdokonalejšie telo, samozrejme aj moje, ktoré je ešte veľmi vzdialené od dokonalosti. Všetko je iba stupňom vývoja. Vznik tela je reťazová reakcia, ako sa takému procesu dnes hovorí. A keď sa reťazové reakcie začali, prebiehajú rôznymi obdobiami, až doznejú. Tomuto zákonu nemôže uniknúť žiadna hmotná forma. A paralelne s vývojom tela sa mení aj stav vedomia.“

„Musela si teda tiež prejsť obdobím vývoja, však? Rozprávaj mi, prosím, aké to bolo! Čo všetko si zažila, aké skúsenosti, ktoré ti umožnili vyrásť do dnešného stavu vedomia, si nazbierala. Rozprávaj mi o tom, prosím.“

„Prečo ti mám o tom rozprávať? Každý človek musí dosiahnuť *sebapoznanie vlastnou cestou*. Čo by ti pomohlo, keby som ti rozprávala o mojej ceste? Nemohol by si ísť *mojou cestou*. Udalosti nie sú dôležité, iba skúsenosti, poučenie z nich. Buď pokojný, dosiahneš na svojej ceste rovnaké skúsenosti ako ja na svojej. Je veľa ciest, ale všetky vedú k rovnakému cieľu.“

„Máš pravdu. Uznávam: na tvojej ceste by som sa nemohol dostať vpred. No aj tak by mi pomohlo, keby si mi rozprávala, ako si zbierala skúsenosti, pretože ja a všetci, ktorí by načúvali tvojmu rozprávaniu, by sme sa mohli poučiť, *ako sa získavajú skúsenosti*. Nie som zvedavý na tvoj príbeh, ale na to, ako si začínala, aby si pochopila a osvojila si ponaučenie, ktoré je v každom dani. Rozprávaj mi o svojej ceste. Bolo by cenné, keby sme spoznali tvoj životný postoj a dozvedeli sa, *ako si reagovala na svoj osud*, že sa tvoj duchovný obzor tak rozšíril. Mohli by sme sa z toho poučiť a veľa naučiť.“

Stará pani sa na mňa dlho dívala. Konečne povedala: „Si teda zvedavý, *ako som reagovala?* A myslíš, že by tebe a druhým ľuďom pomohlo, keby o tom niečo počuli? Tak dobre! Možno to bude skutočne dobré, keď

E
L
I
S
A
B
E
T
H

H
A
I
C
H
O
V
A

Z vám poviem o skúsenostiach, ktoré mi postupne otvárali
A oči, takže sa mi ujasňovali moje *vnútorné zákony života*
S a súvislosti spájajúce osudy rôznych ľudí navzájom. Príď
V zajtra. Porozprávam ti o skúsenostiach, ktoré mi pomoh-
Ď li k osvieteniu. Poviem to tebe a ďalším, ktorých oči sú
T otvorené pre podstatné. Poviem vám, ako som zažila svo-
E je zasvätenie.“

N Na druhý deň sme sedeli spoločne okolo starej ženy – ja
I a niekoľkí z jej najintímnejších žiakov – a ona nám začala
E rozprávať príbeh svojho zasvätenia.

Tak vznikla táto knižka.

KAPITOLA PRVÁ

PREBUDENIE

Ako blesk mnou prenikla bolesť – a v okamihu som sa ocitla na zemi.

Nebezpečenstvo! Pomoc! Ale nie od toho dospelého vedľa mňa, ktorý ma chce s úľakom prezrieť, nie! Teraz to nechcem! Milujem ho, ale v nebezpečenstve ho nechcem.

Utekala som späť do izby, v ktorej sedela tá krásna cudzia žena, ktorej som práve zaželala dobrú noc. Vedela som, že mi pomôže a pochopí ma. Bola som s ňou rada, vždy som rada vdychovala jej vôňu a cítila som v jej prítomnosti istotu. Teraz som preľaknutá k nej bežala hľadať pomoc. Ukázala som jej so vzlykom svoju malú tučnú rúčku, ktorá visela ako kus handry a nechcela ma už počúvať. Krásna žena sa pozrela na moju ruku, odhodila šaty, na ktorých práve niečo šila, a hlasno zvolala: „Róbert, Róbert! Poď rýchlo!“

Otvorili sa dvere a vošiel dospelý, o ktorom som vedela, že býva s nami a patrí k nám. Prvý raz som si ho pozorne prezrela. Bol to vysoký muž s tvárou ako slonová kosť, s vlasmi a fúzikmi čiernymi ako ebenové drevo, s planúcimi očami. Obklopoval ho však neviditeľný obal sily, ktorý pôsobil tak mohutne, že všetkých ľudí udržiaval v úctivej vzdialenosti. Pozrel na moju visiacu ruku a povedal: „Le-kára! Stefi, bež ihneď po lekára!“

Ujo Stefi odbehol a veľký čierny muž sa nás pýtal, čo sa stalo. Rozprávali sme mu, že Gréta a ja sme si zaželali dobrú noc a potom ma ujo Stefi zobral na chrbát; tak sme išli do spálne. Tam ma ujo Stefi nechal sklíznuť z chrbta. Klzála som veľmi rýchlo; aby som nespadla, vzal ma ujo Stefi zrazu za ruku. V tom okamihu mi prešla pravým zápästím

Z veľká bolesť, a keď som chcela zdvihnúť ruku, bezvládne
A visela.

S „Áno,“ povedal veľký muž, „ruka je vymknutá. Je neprí-
V jemné, že musím práve teraz odísť a nemôžem počkať,
Ā kým príde lekár. Budem sedieť celú noc ako na ihlách.
T Telegrafuj hneď, čo urobil lekár.“

E Pobožkal nás a matku a odišiel. Pozrela som sa prekvapene
N na krásnu cudziu ženu – ktorá vždy hovorila „matka“
I a ukazovala pritom na seba – a ktorú sme preto volali
E matka.

Potom som kričala z plných pľúc, pretože som pocho-
pila, hlboko sklamaná a vystrašená, že mi dospelí ne-
môžu pomôcť. Nezahnali bolesť, ktorá ma trápila čoraz
viac, a nemohli moju visiacu ruku vrátiť späť na miesto.
Keď som počula, že čierny muž bude celú noc sedieť ako
na ihlách, od údivu a strachu oňho som zabudla kričať
a opýtala sa matky: „Prečo musí sedieť celú noc na ih-
lách?“ Matka sa na mňa najskôr zarazene pozrela, potom
sa začala smiať a povedala: „Pretože otec je veľmi rozčú-
lený kvôli tvojej ruke.“

To bola odpoveď! Nemala zmysel, nič nevysvetľovala!
Čierny muž, ktorého sme volali otcom, povedal vážne, že
bude sedieť na ihlách – a matka sa mi smeje. Prečo? Možno
sa nakoniec niekde nebezpečne pichne! Matka často
šila a ukázala mi, aká je ihla nebezpečná; špička môže
veľmi nebezpečne pichnúť. To bolí! Preto sa ihla môže
používať iba na šitie. Aký to bol zase nezmysel od dospe-
lých, že má otec sedieť celú noc na ihlách, ktoré môžeme
používať iba na šitie, lebo moja ruka visí bezvládne
a bolí, takže si ju musím druhou stále pridržovať?! Bola
som síce už zvyknutá na to, že dospelí hovoria a robia
nezmyselné veci, ale toto bolo na mňa veľa. Chcela som
vedieť viac, ale nedostala som sa k tomu, aby som polo-
žila ďalšiu otázku o „sedení na ihlách“, pretože ujo Stefi
priviedol lekára.

Lekár bol statný, prívetivý muž, ktorý sa na mňa priateľ-

sky pozrel, akoby ma poznal už dlho; zdvihol ma, a tak ma vytiahol z bezpečia, z blízkosti matky. Srdce sa mi naplnilo veľkou úzkosťou, pohyb mi spôsobil ďalšiu mučivú bolesť a znovu som začala kričať z plných pľúc. Lekár ma posadil na stôl – videla som svoje malé nohy, ako sa mi hojdajú blízko pod hrudou – usmieval sa na mňa, pritom potriasal hlavou a povedal: „Aké je to malé dievčatko škaredé, keď tak plače!“

Žasla som. Čože? Hovorí, že som škaredá, keď plačem? Odkiaľ to vie? Dovtedy som si myslela, že je možné vidieť všetko – okrem *mňa*. Všetko a všetci, dospelí, kuchárka, Gréta, kanárik, moje hračky – jedným slovom *všetko* okolo mňa je viditeľné, aj moje ruky, brucho, nohy, iba „mňa“ nie je možné vidieť. To tu akosi je a napriek tomu nie je. Je niekde, ale neviditeľne – ešte nikdy som *sa* nemohla vidieť. Nemohla som si predstaviť, že by bolo možné vidieť toto „ja“. Ako je možné, že tento dospelý mohol vidieť moje zúfalstvo, moju bolesť, plač, teda „mňa“? Ach! Keď vidí mňa, môj lak, musí to byť naozaj škaredé. Prestala som v údive plakať a pozerala som sa skúmavo na lekára.

Všetci dospelí sa začali hlasno smiať a matka povedala: „Bože, aké je to dievčatko márnivé! Potláča dokonca bolesť, aby nevyzeralo škaredé.“

To bola zase jedna zo zvyčajných nezmyselných poznámok dospelých. „Márnivá“ – čo to je? Ako by som mohla byť márnivá, keď vôbec neviem, čo je to, a ako by som mohla „vyzerať“, keď som dosiaľ vôbec nevedela, že som viditeľná? Dovtedy som žila s vedomím, že som „vidiaci“: to som ja, kto všetko vidí, ale *ja som akosi mimo viditeľného*. To všetko mi prebehlo hlavou a práve som sa chcela na to opýtať, ale lekár uchopil moju bezvládnú ruku a silno ju potiahol. Chcela som vykriknúť, tak veľmi to bolelo: ach, ten babrák mi úplne vytrhne ruku! Ale potom moju malú rúčku, ktorá bola so mnou úzko spojená, pretože „ma“ tak veľmi bolela, lekár otočil a bola na svojom mieste.

E
L
I
S
A
B
E
T
H

H
A
I
C
H
O
V
Á